

Ezechiel cap.17 – Pedepsirea lui Zedechia

Capitolul 17 are trei părți:

- Pilda cu vița și cei doi vulturi - (v.1-10)
- Transpunerea pildei în plan istoric (interpretarea istorică) - (v.11-18)
- Transpunerea pildei în plan teologic (interpretarea teologică) - (v.19-24)

În conținutul pildei e important să remarcăm mai întâi faptul că primul vultur ia din Liban vârful unui cedru și o duce în țara negustorilor, ca apoi să ia din sămânța țării și să sădească un butuc de viță. Transpunerea pildei în plan istoric nu pare a ridica dificultăți:

- Primul vultur este împăratul Babilonului.
- Vârful de cedru din Liban este Ioiachin (Iehonia) și alaiul său împărătesc, dus în robie în 597.
- Țara negustorilor este Babilonul.
- Butucul de viță este Zedechia, lăsat de Nebucadnețar împărat în locul lui Ioiachin (Iehonia).
- Al doilea vultur este Egiptul cu care Zedechia a făcut o alianță pentru a se răscula împotriva Babilonului.
- Nimicirea butucului de viță de către primul vultur = Egiptul nu vine cu adevărat în ajutor lui Zedechia și Zedechia va fi dus în Babilon și omorât de către împăratul Babilonului.

În cartea Ieremia am discutat mai pe larg alianța dintre Zedechia și Egipt, speranțele și dezamăgirile aduse de această alianță. Tot în Ieremia aflăm că Dumnezeu însuși a cerut lui Zedechia să se supună împăratului Babilonului pentru a trăi. În Ezechiel 17 e interesant faptul că cei din robie par expuși acestor frământări și alianțe politice. E foarte posibil ca în timpul rostirii acestei pilde-profeții, deja alianța dintre Zedechia și Egipt să fi fost realizată. Astfel speranța eliberării rapide a Ierusalimului avea un nou argument: alianța cu Egiptul. Egiptul

era la acea vreme încă o mare putere. Chiar și în pildă și Egiptul e descris ca un vultur mare, comparabil cu primul. Deci acum nu sunt puse în discuție argumente din religiile păgâne (idolii vor elibera Ierusalimul), nici argumente din legea lui Moise (Yahwe va salva Ierusalimul), ci argumente de natură politică: alianța cu Egiptul va salva Ierusalimul și va scurta robia. Iată un alt obstacol ce trebuie îndepărtat din mintea celor din robie pentru a accepta adevărul că Ierusalimul va fi distrus din temelii. Astfel se justifică abordarea alianței cu Egiptul în discursul adresat celor din robie.

Pentru a spori forța profetiei, Ezechiel spune mai întâi o parabolă, o alegorie. Astfel mesajul despre fatala alianță cu Egiptul este îmbrăcat într-o formă alegorică. Din nou subliniem că Ezechiel, mai mult ca oricare alt profet vorbește în pilde, prefigurând astfel pe Fiul Omului care va vorbi în pilde Israelului din secolul întâi. Pildele sunt tâlcuite de către profet și au rolul nu de a ascunde, ci de a spori forța mesajului. Pilda/alegoria evidențiază foarte bine vina și nebunia lui Zedechia de a-și încălca legământul cu Babilonul. E interesant că nu este pomenit nici un nume în tâlcuirea pildei, nici numele lui Zedechia sau al lui Ioiachin, nici numele lui Nebucadnețar sau al Faraonului din acea vreme. În tâlcuirea pildei observăm că este accentuată ideea de jurământ/legământ. Zedechia a făcut cu Nebucadnețar un legământ pecetluit cu legământ. El a călcat legământul și jurământul și tocmai de aceea va fi aspru pedepsit. Ideea de legământ/jurământ ne este proaspătă în minte din cap.16. Oare este continuată această temă în cap.17? O altă legătură cu cap.16 este aceea că se menționează și curvia cu Egiptul, care nu înseamnă doar închinarea la idolii Egiptului, dar și alianțele politice cu el. Importanța temei legământului în cap.17 este reliefată și de v.19. Iată că și transpunerea pildei în planul teologic începe tot cu problematica legământului:

- Pe viața Mea că, întrucât a nesocotit **jurământul făcut în Numele Meu**, și **a rupt legământul Meu**, voi face să se întoarcă asupra capului lui lucrul acesta. Îmi voi întinde mreața peste el, și va fi prins în lațul Meu. Îl voi duce în Babilon și acolo îl voi judeca pentru abaterea făcută de el față de Mine.

Dumnezeu își asumă actul pedepsei. Zedechia va fi pedepsit de Nebucadnețar. Dar împăratul Babilonului va fi doar unealta din mâna lui Dumnezeu. Pedepsa va veni de fapt din partea lui Dumnezeu. Dar despre ce legământ vorbește v.19? Căci în v.18 Zedechia nesocotește legământul făcut cu Nebadnețar, dar în v.19-20 Dumnezeu îl pedepsește prin Nebucadnețar pentru ruperea legământului Său. Este legământul dintre Zedechia și Yahwe, și astfel ruperea legământului cu împăratul Babilonului înseamnă de fapt ruperea legământului cu Yahwe? Cartea Ieremia ne sugerează că da. Pe de o parte în cultura popoarelor din acea vreme orice alianță politică era însoțită de un jurământ pe Numele zeilor țărilor implicate în legământ. Astfel că dacă o țară nu își respecta legământul politic chiar zeii țării trebuiau să pedepsească (și nu să protejeze) acea țară. E foarte probabil ca Zedechia să fi jurat pe Yahwe credință lui Zedechia, și astfel Dumnezeu să le vorbească în v.19 pe limbajul vremii de atunci. Dar aceasta este doar o nuanță a situației. Căci oare nu tot pe Numele lui Yahwe a jurat Zedechia când a făcut alianța cu Egiptul? Iar strămoșul său, Ezechia, nu a jurat oare tot pe Yahwe când a făcut alianța cu Egiptul condamnată vehement de cap.28-35 din cartea Isaia? Problema lui Zedechia este că Însuși Dumnezeu i-a cerut să fie supus și credincios împăratului Babilonului. Mesajul lui Ieremia către toți împărații pământului era clar: *supuneți-vă împăratului Babilonului și veți trăi!* (vezi Ieremia 27). Acest mesaj era valabil și pentru Zedechia. Din pricina păcatelor lor Dumnezeu a hotărât să pedepsească acele popoare prin împăratul Babilonului. Dar pedeapsa putea fi mai mică sau mai mare în funcție de reacția împăraților pământului față de mesajul lui Ieremia din Ieremia cap.27. Astfel, un gest de smerenie și ascultare față de acest mesaj salva acea țară de la cotropire, foamete, și ciumă. Pedepsa divină lua doar forma jugului babilonului. Dar dacă un popor se răzvrătea față de Nebucadnețar, se răzvrătea de fapt față de Dumnezeu, și urma apoi a doua fază a pedepsei: sabia Babilonului. Dumnezeu vrea ca să cruțe Ierusalimul de la distrugere totală. Pentru acest lucru nu-i cere lui Zedechia să renunțe la idoli, să devină un nou Iosia. Îi cere un singur lucru: să-și respecte jurământul de supunere față de împăratul Babilonului. Dacă Zedechia respecta acest jurământ, Ierusalimul putea fi scutit de la distrugere totală, și să intre într-un proces de curățire lent prin jugul (dar nu prin sabia) Babilonului. Astfel jurământul făcut de Zedechia cu Nebucadnețar în

Numele lui Yahwe este un legământ validat de Yahwe, și poate fi considerat un legământ între Zedechia și Yahwe. Iată de ce ruperea legământului cu Nebucadnețar nu este doar ruperea unei alianțe politice, ci și călcarea legământului Domnului, după cum se subliniază în v.19-20. În acest moment e util să ne reamintim și conținutul cap.27 din Ieremia:

1. La începutul domniei lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, a fost rostit către Ieremia din partea Domnului următorul cuvânt:
2. „Așa mi-a vorbit Domnul: „Fă-ți niște legături și niște juguri și puneți-le la gât.
3. Trimite-le împăratului Edomului, împăratului Moabului, împăratului copiilor lui Amon, împăratului Tirului și împăratului Sidonului prin trimișii care au venit la Ierusalim la Zedechia, împăratul lui Iuda.
4. Și spune-le să spună stăpânilor lor: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Împăratul lui Israel: „Iată ce să spuneți stăpânilor voștri:
5. „Eu am făcut pământul, pe oameni și dobitoacele care sunt pe pământ cu puterea Mea cea mare și cu brațul Meu întins și dau pământul cui îmi place.
6. **Acum dau toate aceste țări în mâinile robului Meu Nebucadnețar**, împăratul Babilonului; îi dau chiar și fiarele câmpului ca să-i fie supuse.
7. Toate neamurile vor fi supuse **lui, fiului său și fiului fiului său**, până va veni și vremea țării lui, și o vor supune neamuri puternice și împărați mari.
8. Dar dacă un popor sau o împărăție nu se va supune lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și nu-și va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului, **voi pedepsi pe poporul acela cu sabie, cu foamete și cu ciumă**, zice Domnul, până îl voi nimici prin mâna lui.
9. De aceea să n-ascultați pe prorocii voștri, pe ghicitorii voștri, pe visătorii voștri, pe cititorii voștri în stele și pe vrăjitorii voștri, care vă zic: „Nu veți fi supuși împăratului Babilonului!”
10. Căci ei vă prorocesc minciuni, ca să fiți depărtați din țara voastră, ca să vă izgonesc, și să pieriți.
11. Dar ***pe poporul care își va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului și care-i va fi supus îl voi lăsa în țara lui, zice Domnul, ca s-o lucreze și să locuiască în ea.***
12. Am spus întocmai aceleași lucruri lui Zedechia, împăratul lui Iuda: „**Plecați-vă grumazul sub jugul împăratului Babilonului, supuneți-vă lui și poporului lui, și veți trăi.**”

13. Pentru ce să muriți, tu și poporul tău, de sabie, de foamete și de ciumă, cum a hotărât Domnul asupra poporului care nu se va supune împăratului Babilonului?

14. N-ascultați de cuvintele prorocilor care vă zic: „Nu veți fi supuși împăratului Babilonului!” Căci ei vă prorocesc minciuni.

15. Nu i-am trimis Eu, zice Domnul, ci prorocesc minciuni în Numele Meu, ca să vă izgonesc, și să pieriți, voi și prorocii care vă prorocesc!”

16. Am vorbit și preoților și întregului popor și le-am spus: „Așa vorbește Domnul: „N-ascultați de cuvintele prorocilor voștri care vă prorocesc și zic: „Iată că uneltele Casei Domnului vor fi aduse în curând din Babilon!” Căci ei vă prorocesc minciuni.

17. Nu-i ascultați; **supuneți-vă împăratului Babilonului, și veți trăi. Pentru ce să ajungă cetatea aceasta o dărâmatură?**

18. Dacă sunt ei proroci și dacă este cu ei cuvântul Domnului, să mijlocească la Domnul oștirilor, pentru ca uneltele care au mai rămas în Casa Domnului, în casa împăratului lui Iuda și în Ierusalim să nu se ducă în Babilon.

19. Căci așa vorbește Domnul oștirilor cu privire la stâlpi, la marea de aramă, la temelii și la toate celelalte unelte care au mai rămas în cetatea aceasta

20. și care n-au fost ridicate de Nebucadnețar, împăratul Babilonului, când a luat robi din Ierusalim în Babilon pe Ieconia, fiul lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, și pe toți mai marii lui Iuda și Ierusalimului;

21. așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel, despre uneltele care au mai rămas în Casa Domnului, în casa împăratului lui Iuda și în Ierusalim:

22. „Ele vor fi duse în Babilon și vor rămâne acolo până în ziua când le voi căuta Eu – zice Domnul – când le voi ridica iarăși și le voi aduce înapoi în locul acesta.”

Zedechia visa să elibereze el Ierusalimul de jugul Babilonului, visa poate să fie el cel prin care promisiunile despre restaurarea Ierusalimului se vor împlini. Desigur, dacă Zedechia renunța la idoli și curăța Ierusalimul, și călca pe urmele lui David, avea poate o astfel de șansă. Sau poate Ierusalimul era deja prea împietrit pentru a mai putea fi curățit altfel decât prin pedeapsă. Dar pedeapsa putea lua măcar forma unui jug și deci nu a unei săbii. Și aici intervenea rolul lui Zedechia.

Dumnezeu nu i-a cerut lui Zedechia cine știe ce performanțe spirituale sau reforme ca ale lui Iosia. I-a cerut un singur lucru pentru ca Ierusalimul să fie cruțat: să fie credincios jurământului făcut lui Nebucadnețar. Și nu era un lucru greu. Căci Nebucadnețar îl cruțase pe Zedechia și-l făcuse împărat în locul lui Ioiachin. Ba mai mult, Nebucadnețar își arătase deja puterea militară prin cucerirea Ierusalimului în anul 597, și având în vedere și starea spirituală jalnică a Ierusalimului, era logic ca Zedechia să accepte jugul babilonian care însemna o supunere logică față de marea putere militară a vremii, respectarea unui angajament solemn față de aceasta, și acceptarea smerită a unei pedepse divine meritate, dar mult mai mică decât ar fi trebuit să fie în realitate. Acest gest de ascultare al lui Zedechia putea fi poate și un prim pas în reapropierea sa de Dumnezeu. Dar Zedechia, care de altfel era un fricos, se răscoală împotriva vulturului babilonian. De ce? Desigur, Egiptul era creierul unei alianțe împotriva Babilonului, mai mulți împărați erau coptați în această alianță. Zedechia era și el tentat de această alianță. Ea părea destul de puternică. Din punct de vedere politic, nu era chiar un act iresponsabil. Și al doilea vultur era mare și puternic. Alianța cu Egiptul a fost poate o ispită reală pentru Zedechia. Dar prin această alianță, Zedechia dă cu piciorul în ultimul lucru care putea salva Ierusalimul de la distrugere totală. În marea Sa îndurare de neînțeles, Dumnezeu mai lăsase o ultimă porțiță pentru salvarea cetății: *supuneți-vă Babilonului și veți trăi!* Dar Zedechia respinge și această ultimă variantă. Era important pentru cei din robie să înțeleagă faptul că alianța cu Egiptul nu reprezenta o ultimă speranță pentru eliberarea Ierusalimului, ci dimpotrivă îndepărtarea ultimei șanse de cruțare a cetății. Zedechia visa poate să fie un Mesia, un urmaș al lui David. Și David se luptase cu Goliat. Și Ezechia se răscolise împotriva jugului asirian și fusese ajutat de Domnul. Nu era oare acum timpul său, vremea sa? Dar Zedechia nu înțelese vremurile. Vremurile erau dictate de starea inimii sale și de starea spirituală a cetății, iar acestea erau jalnice. De aceea nu era vremea restaurării și mântuirii, ci vremea smeririi și accepării pedepsei. Iar el trebuia practic să se smerească și să accepte jugul babilonian. Domnul a vestit că domnia va fi lungă, că supremația Babilonului va dura 70 de ani. Da, era și o vreme a restaurării, dar ea ținea de viitor. Atunci alte personaje istorice vor putea juca un rol mesianic. Dar Zedechia trăia alte vremuri și trebuia să joace un alt rol. Rolul nu ți-l alegi tu, ci îți este dat

de vremurile în care trăiești. Nici Ieremia nu a putut fi un salvator ca Moise. El a putut fi doar un profet al lacrimilor și al deznădejdiei. Este interesant și faptul că în funcție de anumite vremuri, Dumnezeu cere o ascultare specială într-un domeniu aparte. Pentru Zedechia, legământul său cu Domnul era în primul rând legământul său cu împăratul Babilonului. În primul rând în acel domeniu Domnul îi cerea ascultare. El îi trecea cu vederea alte domenii, dar în acel domeniu cerea ascultare totală. Și în dinamica sfințirii noastre, vom descoperi diferite etape cu obiecte prioritare ale ascultării. Fiecare etapă a rodirii noastre are un domeniu central al sfințirii și vindecării. În acea perioadă, ascultarea în acel domeniu va fi o cheie pentru întreaga noastră devenire. Și în istoria oamenilor lui Dumnezeu din Scriptură, observăm cum pentru anumite etape ale vieții lor, ascultarea de Dumnezeu într-un domeniu particular capătă o importanță primordială pentru relația lor cu Domnul.

Capitolul 17 are un final neașteptat ca și cap.16. După ce interpretarea pildei este realizată în plan teologic (v.19-21), profeția continuă cu imaginea restaurării folosind tot limbajul pildei. Ce se va întâmpla după ce primul vultur va nimici butucul de viță? Dumnezeu Însuși va lua o ramură din vârful unui cedru mare și o va sădi pe muntele lui Israel, și se va face un cedru măreț și toate păsările se vor odihni sub el, și tot ce are aripi se va odihni sub umbra lui. Este în mod cert o profeție despre renașterea casei davidice și despre restaurarea finală a lui Israel. Este o profeție cu valențe mesianice cât se poate de clare. Ceea ce a încercat să facă Zedechia (să renască gloria casei lui David și a Israelului pe scena lumii), va face Dumnezeu Însuși la vremea lui. Casa lui David va fi readusă pe muntele lui Israel, și prin ea, Israelul va deveni un copac mare unde se vor adăposti toate păsările cerului, inclusiv toți vulturii. Nu vor mai fi vulturi care să amenințe cedrul lui Israel, sau care să fie ostili acestuia. Cedrul acesta va fi atât de mare încât toți împărații pământului și toate neamurile lumii vor căuta adăpost la umbra lui. Zedechia acționa în sensul final al voci și planului lui Dumnezeu. Dar acțiunea sa era total nepotrivită. Era mult înainte de vreme. Era într-o vreme când Israel era în neascultare și avea nevoie de jugul smeririi și al pedepsei. De asemenea, el încerca să realizeze prin alianțe politice, ceea ce doar Dumnezeu va putea realiza fără nici o alianță. Zedechia încerca să mute muntele pe care doar Dumnezeu îl va putea

muta. Renașterea mesianică a lui Israel începe să devină din ce în ce mai clară în cartea Ezechiel. Prima dată în carte când este creionată cu claritate această renaștere se găsește în 11:17-20. Apoi tema este dezvoltată la finalul cap.16, ca să o găsim și la finalul cap.17. În cap.11 se insistă pe întoarcerea în țară, căpătarea unei noi inimi. În cap.16 se insistă pe întoarcerea în țară împreună cu prinșii de război ai Samariei și Sodomei, pe încheierea unui nou legământ și pe faptul că Israel se va rușina de trecutul lui după încheierea acestui nou legământ. Cap.17 insistă pe renașterea casei davidice, dar și pe impactul acestei nașteri asupra neamurilor, reprezentate aici prin păsările creației. Deci din cap.11, speranța mesianică începe să licăreze din ce în ce mai mult pentru ca apoi, în a doua parte a cărții să reprezinte tema centrală. Observăm că profețiile nu repetă pur și simplu această promisiune a restaurării finale, ci de fiecare dată surprinde fațete noi ale acestei minunate renașteri.

Impactul renașterii lui Israel asupra celorlalte națiuni apare și în v.24 din cap.17:

- Și **toți copacii** de pe câmp ***vor ști că Eu, Domnul***, am pogorât *copacul care se înălța*, și am înălțat copacul care era plecat; că am uscat *copacul cel verde* și am înverzit copacul cel uscat.

De data aceasta neamurile și împărații pământului nu mai sunt reprezentate prin *păsări*, ci tot prin *copaci*, ca și Israel însuși. Până acum profeția insistase că prin intervenția lui Yahwe în istoria lui Israel, acesta va ști că El este Domnul. Acum atenția se comută asupra neamurilor: asistând la pedepsirea și înălțarea lui Israel, Neamurile vor ști că Yahwe este Domnul. Israel nu este operat în ascuns de Domnul, ci în văzul tuturor popoarelor. Astfel că, nu doar Israel știe ceea ce i se întâmplă, dar și popoarele lumii văd soarta lui Israel. Sala de operație este scena istoriei, deschisă și accesibilă oricărui popor. Și ce văd popoarele? O smerire și o înălțare. Și recunosc că Domnul Însuși a operat atât smerirea cât și înălțarea. Cine este copacul care este înălțat, respectiv copacul cel verde? Și cine este copacul plecat, respectiv cel uscat? Copacul cel uscat și cel plecat este cu certitudine Israelul pedepsit și zdrobit de Dumnezeu, dar care la final va cunoaște o spectaculoasă restaurare. Dar celălalt copac cine este? Teoretic ar putea fi Israel în

perioada sa de glorie, fie împărăția Babilonului, respectiv a lui Anticrist care va fi zdrobită în contextul restaurării finale a lui Israel. Totuși în contextul parabolei din cap.17, copacul cel verde ar fi tot Israelul. Căci Babilonul nu e reprezentat de un copac, ci de o pasăre. Și neamurile străine sunt reprezentate în primul rând prin păsări. Dar Israelul este de la început până la final reprezentat printr-un copac. De aceea copacul cel verde și care se înalță ar fi tot Israelul. Dar aceasta înseamnă că la finalul istoriei, Israel va cunoaște în primul rând o perioadă de renaștere și înflorire. Va fi un copac verde care se înalță. Apoi va fi smerit și va deveni copacul cel uscat și plecat. Ca apoi să fie din nou înverzit și înălțat. Este ca și cum Israelul va urma la finalul istoriei traseul lui Nebucadnețar din Daniel cap.4. Nebucadnețar e prezentat tot sub forma unui copac măreț care adăpostea orice făptură vie. El este tăiat, dar trunchiul îi este lăsat în pământ pentru a renaște după cele 7 vremuri. Și proorocia se împlinește: împăratul este izgonit o vreme, ca apoi să-și recapete împărăția. Dumnezeu acționează astfel cu un scop precis: *ca să știe cei vii că Cel PreaÎnalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cui îi place, și înalță pe cel mai de jos dintre oameni.* Însuși Nebucadnețar trebuie smerit pentru a recunoaște că Dumnezeu stăpânește peste împărăția oamenilor, iar reabilitarea lui Nebucadnețar are loc doar în acel moment: *împărăția ta îți va rămânea fie îndată ce vei recunoaște stăpânirea Celui ce este în ceruri.* Lecția nu este doar pentru Nebucadnețar, ci și pentru toate popoarele care vor vedea smerirea și înălțarea împăratului. Marea problemă a popoarele este îndumnezeirea, încrederea în propriile forțe, în faptul că se pot governa singure, că prin ele însele pot instaura pacea și binele pe pământ. Ele cred că prin ele însele pot realiza ceva, se pot înalța. Aceste false credințe sunt demascate prin actul smeririi celui puternic, și prin actul înălțării celui slab. Aceste două acte arată cu claritate oamenilor că autoritatea asupra realității nu le este dată lor, că este ceva dincolo de ei, care deține puterea și realizează de fapt actul cârmuirii. Împărații și popoarele sunt doar piese pe tabla de șah. Dar nu piesele înseamnă ceva, ci mâna care le mută. Nu piesele de șah trebuie felicitate pentru victorie sau blamate pentru înfrângere, ci mâna care le-a mutat. Atunci când cel înălțat și cel smerit este unul și același personaj, impactul este și mai mare. Putea fi smerit cel mai înalt copac și pus *în locul lui* cel mai uscat copac. Dar în această versiune a poveștii nu evidențiam cu aceeași claritate lipsa meritelor. Căci poate copacul cel înalt a fost smerit pentru că era lipsit de merite, iar copacul

cel uscat înălțat pentru că între timp acumulasese mai multe merite. Însă când același copac este și smerit și înălțat se împușcă doi iepuri deodată, se spulberă simultan și mitul puterii (*Eu pot!*), și mitul meritelor (*Eu nu pot să mă înalț, dar sunt înălțat pentru că merit!*). Prin istoria Ierusalimului, Dumnezeu va spulbera ambele mituri înaintea popoarelor. Astfel, atât Israel, cât și neamurile, vor ști că Yahwe este Domnul. Înțelegem și mai bine de ce la final Ierusalimul trebuie să reintre în centrul atenției popoarelor. Înțelegem de ce și Ierusalimul de la final trebuie să fie mai întâi înălțat, și plin de glorie ca o veritabilă Romă a secolului 21. Dacă nu ar fi înălțat, nu ar putea fi smerit. Și dacă nu ar putea fi smerit, nu ar putea fi înălțat. Ierusalimul va fi smerit de la statutul de capitală a lumii, ca apoi să fie înălțată tot la statutul de centru al lumii. El va urma firul smeririi și înălțării lui Nebucadnețar însuși. O smerire și înălțare mondială ce va duce la o vindecare a națiunilor. Dar până atunci Domnul vrea să ne vindece pe fiecare în parte. Astfel destinul nostru va fi presărat de povești ale smeririi și înălțării. Le vom vedea în viața semenilor noștri sau în destinul unor instituții sau popoare. Le vom vedea de asemenea și în viața noastră. Și alții vor avea ocazia să le vadă în viața noastră. Cupa amărăciunii o va altera pe cea a înălțării, și cea a înălțării pe cea a întristării. Doar această alternanță sacră va aduce vindecare profundă nouă și semenilor noștri. Ana de altădată a parcurs ea însăși traseul misterios al smeririi și înălțării. Și în momentul înălțării, tocmai pentru că a parcurs labirintul anevoios al smeririi, ea poate să vadă dincolo. Astfel ea nu rămâne doar la starea de a mulțumi Domnului pentru binecuvântarea Sa. Experiența sa personală devine o lentilă prin care poate citi tainele lumii și adâncurile existenței:

1. Ana s-a rugat și a zis: „Mi se bucură inima în Domnul, puterea mea **a fost înălțată de Domnul**; mi s-a deschis **larg gura împotriva vrăjmașilor mei**, căci mă bucur **de ajutorul Tău**.”
2. Nimeni nu este sfânt ca Domnul; **nu este alt Dumnezeu decât Tine**; nu este stâncă așa ca Dumnezeul nostru.
3. Nu mai vorbiți cu atâta îngâmfare, să nu vă mai iasă din gură cuvinte de mândrie; căci Domnul este un Dumnezeu care știe totul, și toate faptele sunt cântărite de El.
4. **Arcul celor puternici s-a sfărâmat, și cei slabi sunt încinși cu putere**.
5. Cei **ce erau sătui** se închiriază pentru pâine, și **cei ce erau flămânzi** se odihnesc; chiar **cea stearpă naște** de șapte ori, și **cea care avea mulți copii** stă lăncezită.

6. Domnul **omoară și învie**, El **coboară în Locuința morților și El scoate de acolo**.

7. Domnul **sărăcește** și El **îmbogățește**, El **smerește** și El **înălță**,

8. El ridică din pulbere **pe cel sărac**, ridică din gunoi **pe cel lipsit**. Ca să-i pună să șadă **alături cu cei mari**. Și le dă de moștenire **un scaun de domnie îmbrăcat cu slavă**; căci ai Domnului sunt stâlpii pământului și pe ei a așezat El lumea.

9. El va păzi pașii **preaiubiților Lui**, dar cei răi vor fi nimiciți în întuneric; **căci omul nu va birui prin putere**.

10. Vrajmașii Domnului vor tremura, din înălțimea cerului El își va arunca tunetul asupra lor; Domnul **va judeca marginile pământului**. El va da **Împăratului Său putere** și El va înălța **tăria Unsului Lui**.”

(1 Samuel cap.2)

Ezechiel 18:1-32 – Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului, ci fiecare va fi judecat după căile lui.

Adevărurile enunțate în cap.18 ni se par foarte clare și de bun simț. Calea Domnului este percepută de noi ca fiind dreaptă. Marea întrebare a capitolului este de fapt de ce acest adevăr că *fiecare va fi judecat după faptele lui* părea strâmb celor din vremea lui Ezechia. O a doua dificultate e legată de faptul că alte pasaje ale Vechiului Testament par să susțină contrariul: că păcatele părinților sunt pedepsite în copii, și că urmașii poartă păcatele strămoșilor. În Ieremia 31 de exemplu, zicala *Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au sterpezit dinții*, e prezentată ca fiind ADEVĂRATĂ înainte de încheierea noului legământ cu Israel. Dar mai întâi să analizăm cum este structurat conținutul capitolului:

I. V.1-20 – Problema transferului culpei între generații

a) Problema

- V.1-4 – Minciuna din mintea poporului (părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au sterpezit dinții) este demascată de Dumnezeu: Fiecare suflet este al Domnului, și al tatălui și al fiului. Sufletul care păcătuiește, acela va muri.

b) Situația 1: tatăl neprihănit și fiul nedrept

- V.5-9 – Dacă un om este drept și împlinește poruncile Domnului, acel om va trăi negreșit.
- V.10-13 – Dar dacă acest om drept are un fiu care calcă poruncile Domnului, atunci acest fiu va muri negreșit.

c) Situația 2: tatăl nedrept și fiul neprihănit

- V.14-17 – Fiul care are un tată nedrept, dar nu face la fel, ci păzește poruncile, acela va trăi negreșit.
- V.18 – Dar tatăl nedrept va muri pentru nelegiuirea lui.

d) CONCLUZIE:

- V.19-20 – Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului. Fiecare va muri pentru păcatul lui.

II. V.20-21-32 – Problema schimbării morale

- a) **Situația 1 (v.21-23):** Dacă cel rău se abate de la răutatea lui și face binele, va trăi negreșit.
- b) **Situația 2 (v.24-24):** Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și face răul, va muri negreșit.
- c) **CONCLUZIE (v.25-28):** Cel neprihănit care cade în păcat va muri, și cel nelegiuit care se abate de la fărădelegile lui, va trăi.

III. CONCLUZIA FINALĂ (v.29-32): Eu nu vreau moartea păcătosului, ci ca el să se întoarcă de la calea lui cea rea și să trăiască. De aceea, casă a lui Israel, abateți-vă de la toate fărădelegile voastre.

Analiza atentă a structurii capitolului ne ajută să identificăm și o a doua temă, cea a schimbării morale, și a consecințelor ei. Poporul spunea probabil că cel rău nu își mai poate îmbunătăți situația, după cum cel neprihănit nu și-o poate înrăutăți. De asemenea poporul credea că cel rău s-ar schimba în bine în van, căci tot ar fi pedepsit, și eventual că cel neprihănit s-ar putea juca cu păcatul, căci tot ar fi cruțat. Revelația spulberă și aceste credințe false. Schimbarea morală (în bine sau în rău) nu doar că este posibilă, dar are un impact fundamental asupra destinului celui în cauză. În primul rând, **prezentul relației cu Dumnezeu** este cel determinant în hotărârea destinului unui om, și nu trecutul său moral. La finalul capitolului avem o concluzie finală, valabilă pentru ambele teme abordate, și care îndeamnă pe Israel la schimbare.

Totuși temele abordate nu sunt așa de simple precum par. Sunt multe întrebări care se ridică: de ce Israel nu era de acord cu aceste adevăruri? De ce totuși anumite pasaje ale Vechiului Testament par să contrazică aceste concluzii? Căci sunt multe situații în care copiii poartă păcatele părinților, sau copiii sunt salvați din pricina neprihănirii părinților, sau în care trecutul moral al unei persoane își are totuși consecințele sale indiferent de prezentul moral al său. Provocarea este de fapt să deosebim nuanțele, să nu simplificăm problema și să evităm extremele. De fapt, cheia capitolului se găsește în semnificația verbelor: *A MURI* sau *A TRĂI*. Aceste verbe și tema schimbării morale am găsit-o și în capitolul 2, în contextul chemării lui Ezechiel în lucrare. Ce înseamnă *A MURI* sau *A TRĂI* în acest capitol? Nu putem rămâne doar la sensul fizic, deși nici nu-l putem exclude total. Dar nu putem rămâne doar la sensul fizic căci mulți oameni nelegiuți au murit liniștiți la adânci bătrâneți. Deci mai degrabă *A TRĂI* înseamnă a avea *VIAȚĂ* din Dumnezeu (stare care de obicei duce și la protejarea vieții fizice), și care continua cu viața veșnică în era mesianică. *A MURI* înseamnă stingerea sufletului lipsit de prezența divină (fapt care adesea ducea și la o moarte fizică prematură) care continuă cu moartea și pedeapsa veșnică la judecata de apoi. Deci se are în discuție aici destinul etern al persoanei. În ce privește acest destin etern (viața veșnică sau moarte veșnică), el este pecetluit **DOAR** de starea morală a persoanei din momentul judecării sale, și nu este determinat în nici un fel nici de trecutul părinților, nici de propriul său trecut. Dar în ce privește destinul istoric al

cuiwa, dinamica rodirii sale și chiar răsplătirea sa eternă, toate acestea sunt profund influențate și de trecutul moral personal sau al părinților. Astfel înțelegem că pasajul din Ezechiel 18 nu contrazice celelalte pasaje din Vechiul Testament care vorbesc cu claritate despre legități spirituale prin care destinul unui om este influențat de trecutul său și al părinților săi. Pasajul din Ezechiel 18 nu anulează aceste legități, dar contrazice extrema suprasolicitării acestor legități și a variantei extreme în care destinul etern al unui om este determinat în mod implacabil de trecutul său sau al părinților lui. De fapt acum ne putem da seama și de modul în care această erezie a luat naștere în mintea poporului. Poporul a pornit de la adevăruri ale revelației și de la fapte istorice concrete care subliniau cu claritate că trecutul are consecințe fundamentale asupra viitorului. Însuși Israel era judecat ca o națiune care străbătea istoria. Generația prezentă nu putea să sfideze trecutul, să spună că nu-l interesează, că nu are legătură cu el. În cele din urmă ei se nășteau într-un context istoric și spiritual creat de faptele părinților lor. Chiar înclinațiile sufletului lor spre bine sau spre rău erau amplificate de faptele părinților lor. Dumnezeu pedepsește păcatele părinților până la a patra generație. Păcatele părinților produc realități spirituale și fizice cu care ai lor copii se vor confrunta. Nu înseamnă însă că acești copii nu vor putea birui aceste realități, nu vor putea să se desprindă de sub influența lor, și că nu vor putea să-și schimbe traseul moral. Dar nu vor putea evita confruntarea cu aceste realități. De asemenea, în gândirea antică a orientului apropiat, destinul comunității prevala asupra destinului individului. Iată un alt factor care a favorizat nașterea acestei concepții fataliste din mintea poporului: *Prezentul este 100% determinat de trecut. Nu există nici liber arbitru, nici posibilitatea reală a schimbării, ci doar o continuare a direcției date de trecut. Individul nu poate avea un destin diferit de cel al comunității în care s-a născut.* Revelația ne propune un tablou echilibrat. Ea nu neagă influența trecutului asupra prezentului, nici influența comunității asupra individului. Însă nu oferă putere absolută a trecutului asupra prezentului și nici a comunității asupra individului (și aici e rolul cap.18 din Ezechiel). Deci mesajul revelației ne propune un tablou echilibrat al acestor relații, și ar fi următorul: deși trecutul are o influență imensă asupra prezentului și viitorului, și deși comunitatea exercită o influență fundamentală asupra individului, totuși prezentul poate schimba direcția poruncită de trecut, iar individul poate merge împotriva curentului. În psihologie și filosofie

întâlnim cele două extreme. Întâlnim și extrema fatalistă în care prezentul e poruncit în chip absolut de trecut și individul este cu necesitate produsul propriului său mediu, dar și concepțiile umaniste în care puterea liberului arbitru și al schimbării sunt exagerate, în care prezentul poate sfida cu totul direcția trecutului, și în care individul poate alege cu ușurință să fie altceva decât realitatea comunității în care s-a născut. Revelația ne ajută să evităm aceste două extreme și să avem o abordare echilibrată asupra comunității. Nu există nici domnia absolută a trecutului sau a mediului, dar nici un liber arbitru absolut. Trecutul încătușează prezentul cu lanțuri reale, și comunitatea modelează individul după chipul și asemănarea ei în mare parte, dar totuși există șansa reală a schimbării. Ea nu vine însă din OM, ci din afara omului. Variabila care face diferența e revelația de sus. Prin iluminarea ce vine de sus, persoana se poate opune atât tiraniei trecutului, cât și curentului comunității în care se naște. Lumina de sus se revarsă peste toți oamenii, le trezește conștiința și le dă șansa unei schimbări. Desigur schimbarea nu va fi ușoară, nici peste noapte și nici totală. Dar ea poate fi reală. Nu există liber arbitru absolut, dar totuși există un liber arbitru care poate face diferența. Deci mare atenție să surprindem sensul precis capitolului 18. Să fim atenți atât la ce spune acest capitol, dar și la ce nu spune acest capitol. Acest capitol e scris ca un răspuns la o concepție fatalistă asupra existenței, dar nu vrea să conducă pe autor spre cealaltă extremă a libertății absolute a individului. De fapt zicala: *Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au sterpezit dinții*, este și adevărată și falsă. Depinde cum o interpretăm. Astfel este adevărată cu privire la faptul că *alegerile părinților au consecințe reale asupra destinului copiilor*, dar este falsă dacă ea s-ar referi la faptul că *alegerile părinților predetermină în mod absolut destinul copiilor*.

De ce această concepție fatalistă a găsit teren fertil în inima generației lui Ezechiel? Pentru că ea iubea păcatul și de fapt nu vroia să se schimbe. Cel care vrea să se complacă în păcat, vrea să creadă că NU se poate schimba, sau că schimbarea, chiar dacă ar fi posibilă, nu i-ar fi de nici un folos. Căci dacă ar exista posibilitatea schimbării, și dacă ea ar schimba traiectoria destinului, atunci ar exista mereu chemarea: *schimbă-te*, or acel lucru ar deranja pe cel care vrea să păcătuiască fără a fi tulburat de propria sa conștiință. Desigur sunt și alte concepții

prin care cel păcătos caută eliberarea de glasul conștiinței care-i tulbură pacea, de exemplu: nu există bine sau rău sau nu există judecată. Acestea sunt mai eficiente, dar e nevoie de multă trudă ca rațiunea să poată accepta asemenea absurdități. Dacă însă nu ai reușit să relativezi binele și răul, atunci mai există o concepție care nu rezolvă pe deplin problema conștiinței, dar măcar îi diminuează influența, și anume: concepția fatalistă. Ea s-ar traduce în mintea contemporanilor lui Ezechiel astfel: *Există bine, există rău, va exista și o judecată. Dar, din păcate, noi nu putem schimba nimic din destinul nostru. Modul de viață păcătos l-am moștenit de la părinții noștri, iar blestemul și moartea tot de la ei. Nu putem face nimic.* Firea noastră păcătoasă ar vrea să nu mai existe posibilitatea schimbării. Căci atunci lupta nu ar mai avea sens. Atunci ea ar putea domni liniștită asupra vieții celui păcătos. Schimbarea necesită efort, tulburare, suferință. Cel păcătos nu vrea să-și asume procesul schimbării și de aceea, pentru a scăpa de ispita schimbării, preferă să accepte fatalismul: *schimbarea de fapt nu poate avea loc!*

Versetul 31 este foarte important. El ne arată că schimbarea pe care o cere Dumnezeu nu este superficială, de suprafață. Dumnezeu cere o schimbare în profunzime, o schimbare care izvorăște din adâncul inimii, care necesită o curățire radicală a sufletului. Este o schimbare dinlăuntru spre în afară. De aceea, pentru ca schimbarea să poată avea loc, Israel trebuie să-și facă rost de o inimă nouă și de un duh nou. Dar marea întrebare este: de unde să-și facă rost de o inimă nouă și un duh nou? Dumnezeu nu dă răspunsul în acest pasaj, dar el pare de la sine înțeles. Israel e provocat să caute această inimă nouă. Dar unde o poate căuta? O poate căuta pe pământ sau în cer, înlăuntru sau în afara sa. Israel trebuie lăsat o vreme să caute această inimă nouă în el însuși. Și după ce nu o va găsi, după un șir interminabil de eșecuri și falimente, când va cunoaște că nimic bun nu locuiește în sine, când se va scârbi de el însuși, atunci și doar atunci va cere această inimă de la Dumnezeu. Cine poate da această inimă nouă lui Israel decât Dumnezeu Însuși. Este interesant însă că în cadrul legământului sinaitic, Israel e îndemnat să caute să-și taie inima împrejur. De-abia în conținutul noului legământ se precizează că Dumnezeu este Cel care va da lui Israel o inimă nouă. Dar dacă în cadrul legământului sinaitic, Dumnezeu nu le putea dăruia măcar în parte o inimă nouă, atunci ei se aflau în imposibilitatea de a trăi în ascultare. Atunci falimentul lor

moral era inevitabil. Atunci unde mai este vina lui Israel? Cap.18 urmează el însuși linia legământului sinaitic. Astfel pasajul de față nu-i spune lui Israel să ceară de la Dumnezeu o inimă nouă, ci doar îi arată necesitatea găsirii unei noi inimi, și-l responsabilizează să găsească această inimă. În acest moment e util să ne amintim de două perspective semnificative din cartea Deuteronom:

a) perspectiva legământului sinaitic:

4. Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn.

5. **Să iubești** pe Domnul Dumnezeuul tău **cu toată inima ta**, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.

6. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, **să le ai în inima ta**.

16. **Să vă tăiați, dar, inima împrejur** și să nu vă mai înțepeniți gâtul.

(Deut.cap.10)

b) Perspectiva noului legământ de la finalul istoriei

1. Când se vor întâmpla toate aceste lucruri, binecuvântarea și blestemul pe care le pun înaintea ta, **dacă le vei pune la inimă** în mijlocul tuturor neamurilor între care te va risipi Domnul Dumnezeuul tău,

2. **dacă te vei întoarce la** Domnul Dumnezeuul tău și dacă vei asculta de glasul Lui din toată inima ta și din tot sufletul tău, tu și copiii tăi, potrivit cu tot ce-ți poruncesc azi,

3. atunci Domnul Dumnezeuul tău va aduce înapoi robii tăi și va avea milă de tine, **te va strânge iarăși din mijlocul tuturor popoarelor la care te va împrăștia Domnul Dumnezeuul tău**.

4. Chiar dacă ai fi risipit până la cealaltă margine a cerului, chiar și de acolo te va strânge Domnul Dumnezeuul tău și acolo Se va duce să te caute.

5. Domnul Dumnezeuul tău te va aduce în țara pe care o stăpâneau părinții tăi și o vei stăpâni; îți va face bine și te va înmulți mai mult decât pe părinții tăi.

6. Domnul Dumnezeuul **tău îți va tăia împrejur inima ta și inima semintei tale, și vei iubi pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău, ca să**

trăiești.

(Deut.30)

În cadrul legământului sinaitic, Dumnezeu îi comunică clar lui Israel că păzirea poruncilor lui Dumnezeu este posibilă doar dinlăuntru spre în afară. Inima trebuie să iubească pe Domnul cu toată puterea ei și apoi păzirea poruncilor va deveni posibilă. Dar tot Deuteronom arată că inima lui Israel este înșelătoare. De aici întrebarea: *cum să păzesc poruncile dacă inima mea este atât de bolnavă?* Este dat și răspunsul: soluția este tăierea împrejur a inimii. *Deci taie-ți inima împrejur!* Dar putea Israel să-și taie inima împrejur? Cu siguranță nu. Toată istoria necredincioșiei sale ne arată acest lucru. Tot Deuteronom (în care tema *inimii* este o temă cheie) ne arată că doar Dumnezeu poate tăia împrejur inima poporului. La Sinai, nu poporul își scrie frica de Domnul în inimă, ci Dumnezeu face acest lucru. Iată de ce Dumnezeu poate spune: **29. O! de ar rămâne ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei și copiii lor! (Deut.cap.5).** Oare cum putea rămâne Israel cu aceeași inimă? Rugându-L pe Dumnezeu în fiecare zi să continue să scrie prin revelație și har, frica de El în inima lor. Dar Israel a încercat el însuși să scrie această frică în inima sa. Și a încercat prin studiu și rugăciune, prin religiozitate și voință. A încercat să-și taie inima împrejur. El nu a înțeles sensul poruncii: **taie-ți inima împrejur!** Porunca are și o nuanță de ironie care trimite la adevărata soluție. Este ca și cum Dumnezeu ți-ar porunci: *Mută acest munte la 100 km depărtare!* Cum ai reacționa dacă ai primi o astfel de poruncă? Ai spune: *Doamne, râzi de mine?* Dar apoi îți va veni în minte soluția: *Doamne, te rog mută tu acest munte, căci doar Tu poți acest lucru!* E foarte interesant să vedem cartea Deuteronom ca pe un discurs asupra INIMII. Marea întrebare este: de ce Dumnezeu nu i-a spus de la început în mod explicit: *cere-Mi Mie să îți tai inima împrejur, căci tu nu poți!*, ci le-a lăsat porunca: *taie-ți inima împrejur!*, care ar putea sugera că există și posibilitatea ca Israel prin propria sa străduință să poată realiza acest lucru? Din cartea Deuteronom se deduce foarte clar că Israel nu-și poate tăia inima împrejur și că doar Domnul poate face acest lucru, și astfel se poate descoperi destul de repede adevăratul sens al poruncii: *taie-ți inima împrejur!* Dar ideea este că Israel trebuie să-și dea seama singur, să descopere el însuși adevăratul sens al poruncii. Nu trebuie să i se spună: Tu de fapt

nu poți!, ci trebuia să-și dea seama că nu poate. Nu trebuie să fie o concluzie impusă din afară, ci aceasta trebuia să fie concluzia sa. Căci dacă Israel ar fi cerut lui Dumnezeu o inimă nouă, doar pentru că Dumnezeu îl punea să facă acest lucru, nu ar fi primit această inimă nouă. Căci ar fi făcut-o cu îndoială, și nu din convingere. În sine sa ar fi fost prezent și gândul: *totuși, dacă mă voi strădui mai mult, voi reuși să-mi tai inima împrejur!* Acest gând ar fi fost fatal și ar fi compromis rugăciunea. Israel este lăsat să afle singur, prin propria sa experiență adevăratul sens al poruncii: *fă-ți rost de o inimă nouă și de un duh nou!* Doar după ce află prin propria sa experiență adevăratul sens, de-abia atunci poate cere cu adevărat lui Dumnezeu o inimă nouă. Doar când va fi deplin convins că nimic bun nu locuiește în sine, și că nu are nici-o putere să-și schimbe inima în bine, doar atunci va căuta harul din afara sa, singurul care-l poate vindeca. De fapt, Dumnezeu îi dă porunca: *să-și taie inima împrejur* tocmai pentru a grăbi acest proces. Căci știa că primul instinct al lui Israel va fi să încerce prin el însuși să-și taie inima împrejur. Dar Israel trebuia să experimenteze această cale, tocmai pentru a renunța definitiv la ea. Marea problemă este că falimentele lui Israel se înmulțesc peste măsură de mult, și el tot nu renunță la această cale. Și Dumnezeu, în ultimul ceas, refuză să-i dea cheia, ci repetă porunca inițială: *fă-ți rost de o inimă nouă și de un duh nou!* Israel rezolvă problema falimentului prin NEGARE și prin CONSTRUIREA unei NEPRIHĂNIRI personale. Astfel falimentul nu-l conduce la vindecare, căci el neagă falimentul, nu consideră că este falimentar, ci dimpotrivă că el este poporul ales care împlinește poruncile Domnului. Marea problemă a lui Israel, cum spune și Pavel, este că și-a făurit o neprihănire proprie, care l-a despărțit de Dumnezeu. Tocmai această iluzie a neprihănirii personale l-a împiedicat să primească neprihănirea venită în dar de la Dumnezeu. Iar neprihănirea de la Dumnezeu nu înseamnă doar iertarea păcatelor, ci și vindecarea inimii. Oare cum a reacționat Israel după ce a auzit v.31? Din păcate, deși unii au fost sensibilizați de mesaj, totuși răspunsul lor a fost să încerce din nou să-și taie inima împrejur. De ce de-abia la finalul istoriei răzvrătirii Dumnezeu va tăia lui Israel inima împrejur? Pentru că de-abia atunci Israel va cere din toată inima acest lucru. Din păcate, Israel doar a încercat să se străduiască mai mult. După fiecare faliment, spunea în adâncul lui: *Nu m-am străduit destul, din această pricină am eșuat. Data viitoare mă voi strădui mai mult: mai mult studiu, mai multă*

rugăciune, mai multă voință, mai multe jertfe! dar calea era exact opusă: trebuia să renunțe în a se mai strădui, să capituleze, să-și recunoască falimentul iremediabil, neputința de a muta muntele la 100 km distanță, și să ceară cu disperare **lui Dumnezeu** vindecarea. Această cerere nu va fi făcută doar în mia de ani. Ea va continua toată mia de ani. Căci am înțeles în Ezechiel că vindecarea inimii lui Israel este un proces care a început de mii de ani și va continua în mia de ani. Acum înțeleg de ce limbajul Vechiului Legământ (valabil și cu privire la conținutul cap.18) ne trimite cu gândul la o sfințire prin voință, prin Lege, și nu prin har. Dumnezeu în mod premeditat folosește acest limbaj pentru *a grăbi* conștientizarea falimentului Legii, și pentru ca astfel Legea să ne conducă la credință, har și la Hristos. Nu înseamnă că Vechiul Legământ propovăduiește mântuirea prin Lege și Noul Legământ mântuirea prin har. Înseamnă că Vechiul Legământ propune prin limbaj o mântuire prin Lege tocmai pentru a fi motivați să căutăm mai repede mântuirea prin har care este revelată și în spațiul Vechiului legământ. Acum înțeleg mai bine și pasajul din Galateni cap.3:

1. O, galateni nechibzuți! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?
2. Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul ori prin auzirea credinței?
3. Sunteți așa de nechibzuți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?
4. În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă în adevăr, e în zadar!
5. Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?
6. Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.”
7. Înțelegeți și voi, dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință.
8. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.”

9. Așa că cei ce se bizuie pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.
10. Căci toți cei ce se bizuie pe faptele Legii sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.”
11. Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci „cel neprihănit prin credință va trăi.”

12. Însă Legea nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: „Cine va face aceste lucruri va trăi prin ele.”

13. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi – fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” –
14. pentru ca ***binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făcăduit.***

Pavel ne spune cu claritate că Legea, *prin limbajul ei*, nu se întemeiază pe credință, ci pe fapte. Dar e o problemă de limbaj menită nu să blocheze descoperirea harului, ci să grăbească această descoperire. Această problemă a limbajului o găsim și în predica de pe munte. Mântuitorul spune mai întâi: *fiți desăvârșiți precum Tatăl e desăvârșit*, pentru ca apoi, la finalul predicii să formuleze și soluția: *Bate și îți se va deschide, caută și vei găsi!* Marea noastră problemă este că nu înțelegem rolul Legii și rolul limbajului ei. E nevoie să cădem în capcana Legii pentru a ajunge la credința în Hristos Isus. Legea este un veritabil Pedagog, îndrumător spre Hristos. Dar prin negare, scăderea standardelor Legii și construirea unei neprihăniri personale, împiedicăm Legea să ne conducă mai profund spre Hristos.

Capitolul 18 din Ezechiel ne amintește și de faptul că o căință autentică, nu înseamnă doar regret și recunoașterea greșelii, ci include și o renunțare la rău însoțită de o schimbare morală profundă în bine. De asemenea, acest capitol ne amintește de principalele domenii în care Dumnezeu așteaptă sfințirea și rodirea noastră:

5. Omul care este **drept, care face judecată și dreptate,**
6. care nu mănâncă pe munți carne jertfită idolilor **și nu ridică ochii spre idoli casei lui Israel,**

care **nu necinstește nevasta aproapelui său** și nu se apropie de nevasta sa în timpul necurăției ei,

7. care **n-asuprește pe nimeni**, care **dă înapoi datornicului zălogul**, care **nu răpește nimic**, care **dă din pâinea lui celui flămând și învelește cu o haină pe cel gol**,

8. care **nu împrumută cu dobândă și nu ia camătă**, care își abate **mâna de la nelegiuire și judecă după adevăr între un om și altul**,

9. care urmează legile Mele și păzește poruncile Mele, lucrând cu credincioșie – omul acela este drept și va trăi negreșit, zice Domnul Dumnezeu.

Raportarea la adevăr și dreptate, renunțarea la idoli, curăția sexuală, fidelitatea în relația conjugală, relația cu aproapele, raportarea la poziția de putere în relația cu cel mai slab, raportarea la bunurile materiale și la finanțe în contextul relaționării cu aproapele, grija față de cel slab și vulnerabil, iată primele domenii la care Dumnezeu privește și unde așteaptă rodire. Și acum înțelegem mai bine că în fiecare din aceste domenii se așteaptă un proces permanent de creștere prin har. Mereu există *un rest* în relația cu aproapele, în grija față de cel slab, în raportarea la bani, în spațiul fidelității și cel al curăției sexuale, adică mereu există provocarea unui *mai bine* în fiecare din aceste domenii. Cel care păzește poruncile Domnului, este cel care caută mereu *creșterea* prin har, prin Hristos, în toate aceste domenii.

Care este rolul capitolului 18? În mod cert aduce nuanțe noi în discursul lui Ezechiel. El subliniază cu claritate că atât cei din Ierusalim, cât și cei din robie își pot schimba viața și destinul. Capitolul abordează o nouă minciună care putea sta atât în calea acceptării dreptei judecăți a lui Dumnezeu asupra Ierusalimului, cât și asupra schimbării în bine a celor din exil. Unii puteau considera că destinul Ierusalimului e luminos din pricina neprihănilor părinților lor, printre care David și alți regi evlavioși. Alții dimpotrivă, puteau crede că destinul cetății e întunecat, dar nu atât din pricina contemporanilor săi, cât din pricina păcatelor generațiilor trecute. Alții credeau poate că generația prezentă de fapt nu se mai poate schimba, sau că dacă s-ar schimba nu i-ar fi de nici un folos. Profetia spulberă aceste mituri. Fiecare generație e responsabilă de destinul ei. Schimbarea e posibilă. Dumnezeu decide destinul unui om sau al unei generații având în vedere în primul rând prezentul moral al acestora. Cap.18 abordează problema legăturilor dintre generații

sau dintre trecut și prezent atât cu privire la individ cât și la o comunitate. Discursul e construit prin exemple individuale (un tată și un fiu/ când cineva e păcătos sau neprihănit), dar discursul are și accente comunitare. Însăși zicala din popor: *părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au sterpezit dinții*, folosește pluralul și trimite la COMUNITATE. Apoi chemarea la pocăință de la finalul capitolului (v.29-32) se adresează atât casei lui Israel ca întreg, cât și fiecărui individ în parte. Regăsim și tema destinului individual din cap.2. Un om se poate desprinde de direcția comunității în care s-a născut. E important să observăm că acest capitol 18 apare după capitolul 16. Capitolul 16 prin excelență insistă asupra poporului Israel văzut ca întreg, ca o singură persoană. Deși Israel e format din milioane de suflete și din zeci de generații care s-au succedat, Israel/Ierusalimul în Ezechiel 16 e descris ca o singură persoană, iar destinul ei ca destinul unei femei. În lumina lui Ezechiel 16, te întrebi cu adevărat dacă generația lui Ezechiel sau oamenii din acea generație mai aveau vreo șansă pentru schimbare și salvare. Răspunsul din cap.18 e astfel binevenit, dar și cât se poate de clar: șansa este reală pentru fiecare generație și pentru fiecare individ în parte. Judecarea lui Israel ca națiune nu va exclude sau anula judecarea fiecărui evreu în parte. Judecarea comunităților și popoarelor nu va desființa judecarea fiecărui suflet în parte. Israel are un suflet propriu, dar și fiecare evreu are un suflet propriu. Astfel, mai ales după capitolul 16, discursul din cap.18 e mai mult decât binevenit pentru a clarifica aceste aspecte. Va exista și o judecată a popoarelor, cetăților și comunităților, dar și o judecată a fiecărui suflet în parte.

Ezechiel 19:1-14 – O cântare de jale pentru domnul/căpeteniile lui Israel

Precizăm câteva lucruri legate de traducerea v.1. Sensul termenului *plângere* este cel de *cântare de jale* care apare în Cornilescu în v.14. De asemenea toate celelalte traduceri (cu excepția Septuagintei care folosește tot singularul) folosesc pluralul: *o cântare de jale pentru domnii/căpeteniile lui Israel*. Dar apoi urmează expresia: *Ce era mama ta?* și nu: *Ce era mama voastră?* Cine este mama? Israel, Ierusalimul sau casa lui David? Contextul ne sugerează că cel mai probabil pasajul se adresează casei regale davidice. Capitolul 19 apare ca o continuare a cap.17. Se

ridică întrebarea de ce cap.18 este intercalat între cele două capitole adresate domnului lui Israel. Capitolul 19, spre deosebire de cap.18, nu este o muștrare directă a lui Zedechia, nu anunță pedepsirea acestuia și nici nu oferă vreo speranță de restaurare. Cap.19 este efectiv o cântare de jale pentru starea casei regale a lui David. Această casă regală, mama fiilor lui David, mama regilor lui Israel, este asemănată mai întâi cu o leoaică și apoi cu o vie sădită lângă ape. Leul este prin definiție un simbol regal și este asociat și cu seminția lui David, și anume Iuda:

- *Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică: cine-l va scula? Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo. Și de El vor asculta popoarele. (Gen.49:9-10).*

Expresia *leul din Iuda* din Apocalipsa trimite tot la dimensiunea regală a acestei seminții. În Isaia 11:1 casa regală e asemănată cu o tulpină: *Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar din rădăcinile lui.* Această expresie seamănă cu metafora viei din Ezechiel 16:10. Deci în cap.19, Ezechiel pare să glăsuiească o cântare de jale pentru casa regală a lui David. Cântarea deplânge decăderea casei davidice. Jalea pare a izvorî și din contrastul dintre gloria trecută a casei și starea ei deplorabilă din prezent. Prima parte a cântării de jale e construită pe metafora leoaicei, iar a doua parte pe cea a viei. Leoaica stătea culcată cu leii și își creștea puii în mijlocul puilor de lei. Imaginea vizează acea perioadă istorică când casa davidică era încă dinastie puternică, o familie de regi respectată de ceilalți regi ai pământului. Apoi e descrisă ascensiunea și decăderea a doi dintre puii acestei leoaice. Amândoi cunosc o creștere de putere (*cresc, învață să sfâșie prada, mănâncă oameni, nimicesc cetăți, îngrozesc pe cei din jur cu răcnetele lor*) urmată de o reacție ostilă a neamurilor care duce la decăderea acestora. Primul leu este prin și dus în Egipt, iar al doilea prins și dus la Babilon. Soarta primului leu ne duce cu gândul la soarta lui Ioahaz, fiul lui Iosia, care după 3 luni de domnie este dus în Egipt de Faraonul Neco. Soarta celui de al doilea leu ne amintește de Ioachin, fiul lui Ioachim (Ioachim e fiul lui Iosia pus de Faraon în locul fratelui său, Ioahaz) care e dus în Babilon de Nebucadnețar după doar 3 luni de domnie.

Ioachim care moare în timpul asedierii Ierusalimului de către Nebucadnețar și care a domnit 11 ani la Ierusalim și s-a și răsculat împotriva lui Nebucadnețar, nu pare a fi menționat în alegoria cu leoaica. De asemenea nici Zedechia, fiul lui Iosia, pus domn la Ierusalim de Nebucadnețar, nu apare în metafora cu leoaica. Și acesta a domnit tot 11 ani și la rândul său s-a răsculat împotriva lui Nebucadnețar. Mai degrabă Ioachim și Zedechia ar semăna cu doi lei tineri și puternici. Ioahaz și Ioachin au domnit doar 3 luni și erau foarte tineri. Nu au avut timp să facă acele fapte de vitejie descrise în alegorie (*cresc, învață să sfâșie prada, mănâncă oameni, nimicesc cetăți, îngrozesc pe cei din jur cu răcnetele lor*). Deci alegoria, simplă la prima vedere, ridică o mulțime de întrebări. De ce se face referire doar la Ioahaz și Ioachin, și nu și la Ioachim și Zedechia? De ce Ioachin și Ioahaz sunt descriși în acești termeni de putere și de fapte de vitejie? Este o diferență fundamentală între primii doi și ultimii doi. Ioahaz și Ioachin au fost puși împărați de popor, pe când Zedechia și Ioachim de împărați străini. De aceea doar Ioahaz și Ioachin ar putea fi făcuți lei tineri de **leoaică**. Ei au fost de fapt ultimii împărați liberi și legitimi ai casei lui David. Zedechia și Ioachim nu au fost puși împărați de *leoaică*, ci de alți lei străini. Leoaica ar fi deci atât casa regală a lui David, cât și casa lui Iuda sau împărăția lui Israel. Căci cel puțin în dreptul lui Ioahaz ni se spune clar: *Și poporul țării a luat pe Ioahaz, fiul lui Iosia: ei l-au uns și l-au făcut împărat în locul tatălui său*. Poate chiar prin faptul că au fost împărați liberi, puși de popor, urmași veritabili ai lui David apar ca niște lei puternici, măcar că au domnit doar 3 luni. Pe când Ioachim și Zedechia măcar că au domnit 11 ani, prin faptul că au fost puși conducători de împărați străini, nici măcar nu puteau purta titlul de împărat, și nu puteau fi comparați cu ceilalți împărați dinaintea lor. Ei nu erau cu adevărat împărați ai lui Israel, ci prinții vasali unei puteri străine. Ei nu erau crescuți de leoaică. Între ungerea lui Ioahaz și cea a lui Ioachin trec 11 ani. Domnia de 11 ani a lui Ioachim este descrisă în v.5 astfel:

- Leoaica dacă a văzut că degeaba îl aștepta (pe leul dus în Egipt) și că s-a înșelat în nădejdea ei, a luat al pui și l-a făcut leuț.

Deci domnia lui Ioachim e văzută ca o perioadă în care leoaica nu are nici un leu tânăr. Domnia lui Ioachim devine o rușine pentru dinastia davidică și în

alegorie apare ca o absență a unui rege pe scaunul lui David. Leoaica speră că Ioachin se va întoarce din Egipt. Adică speră la un urmaș legitim la tron, liber și pus pe tron de popor. Așteptarea e lungă: 11 ani. Și atunci pune un alt leu pe tron, adică pe Ioachin care domnește 3 luni după moartea tatălui său din timpul asediului. Ioachin este tânăr: are 8 ani sau 18 ani, și domnește doar 3 luni în mijlocul unei cetăți asediate de babilonieni. Totuși, pentru că este un împărat liber, confirmat de popor, și nu unul pus de un împărat străin, poate fi prezentat ca un leu puternic care a îngrozit țara cu răcnetul lui. Tradiția davidică stipula cu mare autoritate că adevăratul împărat este cel confirmat de popor, și nu cel care se impune cu forța sau este impus de o forță străină. David nu și-a luat tronul cu forța. A refuzat să îl detroneze pe Saul chiar dacă a avut mai multe ocazii în acest sens. El a așteptat să fie pus pe tron de Dumnezeu Însuși. Și Dumnezeu l-a pus pe tron când poporul l-a dorit ca împărat. Mai întâi Iuda îl roagă să fie împărat ca după 7 ani tot Israelul să-l roage același lucru. Împăratul lui Israel trebuia să fie o prefigurare a lui Mesia. Mesia nu-și va lua tronul cu forța. El va domni peste Israel doar după ce acesta Îl va implora să domnească peste ei. În lumina acestei tradiții, doar Ioahaz și Ioachin erau regi legitimi. Ioachim și Zedechia erau însă impuși din afară. Erau o rușine pentru tradiția davidică și semnalau mare decădere a casei regale din Iuda. Deși alte proorocii îi prezintă ca urmași ai lui David (căci erau din sânge davidic), această cântare de jale nu-i poate pune în rândul împăraților legitimi ai Israelului.

În a doua parte a capitolului, casa regală a lui Iuda e prezentată ca o vie. Apare și un pronume la persoana 2: *Mama ta, ca și tine, era ca o vie sădită lângă ape*. Mama cui? Se pare că a lui Zedechia. Căci în cap.17:6, Zedechia e prezentat ca o vie. Deci dinastia davidică, la fel ca Zedechia, a fost și ea în trecutul ei ca o vie sădită lângă o apă. Dar spre deosebire de Zedechia care era o vie mică, menită să rămână mică, casa regală din Iuda a fost o vie mare și roditoare. *Ramurile ei erau așa de tari că se puteau face toiege de cârmuitori din ele; prin înălțimea ei întrecea ramurile stufoase și atrăgea înălțimile ei și prin mulțimea mlădițelor ei*. Cântarea de jale vorbește despre gloria din trecut a casei davidice. Faptul că din ramurile ei se puteau face toiege de cârmuitori, arată că din casa lui David ieșeau altădată împărați adevărați, liberi, confirmați de popor și gata să vorbească de la

egal la egal cu ceilalți împărați ai pământului. Ne aducem aminte că în cap.15 ni s-a precizat că lemnul de viță nu are nici o întrebuințare decât aceea de a fi pus la foc. Dacă nu rodește, este tăiat și pus la foc. Dar acum casa davidică e asemănată cu o vie așa de mare, din a cărei ramuri se puteau face toiege de cârmuitori. Deci cât de mare trebuie să fie o vie ca din mlădițele ei să se confecționeze sceptre? În cap.15 ni se vorbește despre o vie normală. Dar în cap.17 se aduce în discuție o vie uriașă, o vie normală hiperbolizată, care de fapt nu se găsește în realitate. Casa regală a lui David nu era doar o vie printre alte vii. Era o vie uriașă, cea mai mare vie, a căror ramuri erau așa de mari că se puteau face din ele toiege de regi. Iată ce mare a fost *în trecut* gloria dinastiei davidice. Dar această glorie era dată nu doar de autoritate politică a acestei dinastii, ci și de autoritatea ei spirituală. Era singura dinastie de pe pământ confirmată de Dumnezeu, binecuvântată de Dumnezeu și cu care a încheiat un legământ. Era dinastia din care avea să vină Mesia, Marele și Singurul Salvator al omenirii. Cel ce stătea pe tronul lui David, prin deciziile sale, influența destinul lui Israel și implicit și destinul omenirii. Iată de ce era așa de mare gloria acestei case. Dar de acest drept și de această autoritate politică și spirituală se bucurau urmașii legitimi ai tronului. Dar Zedechia nu era un astfel de urmaș. De aceea singura sa chemare era să rămână supus lui Nebucadnețar pentru a mai salva ce se mai putea salva. Nu avea nici autoritatea spirituală, nici cea politică, pentru a schimba destinul lui Israel, respectiv destinul popoarelor. El nu avea dreptul ca Ezechiel să se răscoale împotriva stăpânirii străine în speranța că Dumnezeu îi va veni în ajutor. Zedechia a încercat să urmeze modelul lui Ezechia, dar nu era pe aceeași poziție ca Ezechia. Poate că rolul acestei cântări de jale era tocmai să arate adevărata poziție a lui Zedechia înaintea lui Dumnezeu, și faptul că orice inițiativă a acestuia de a îmbunătăți destinul Ierusalimului, era sortită eșecului. Într-adevăr, cântarea de jale insistă că, perioada când din ramurile viei lui david se făceau toiege de regi, ține doar trecut. *Căci via a fost apoi smulsă cu mânie și aruncată la pământ; vântul de răsărit i-a uscat roada; mlădițele ei cele puternice au fost rupte, s-au uscat și le-a mâncat focul. Iar acum este sădită în pustie, într-un pământ uscat și fără apă.* Toate aceste lucruri s-au întâmplat deja măcar că Zedechia, fiul lui David, mai ședea pe tronul Ierusalimului. Pentru Dumnezeu casa davidică a fost făcută ruine când Zedechia a fost așezat pe tron de Nebucadnețar. Nu aruncarea lui Zedechia de pe tron, ci tocmai așezarea sa pe tron

a marcat decăderea casei davidice. Aruncarea lui Zedechia de pe tron a însemnat o ultimă lovitură primită de casa davidică. Dar ea era deja în ruine, era deja o vie uscată când Zedechia era pe tron. Nici marele David nu s-a putut bucura de autoritate spirituală, de calitatea de UNS al Domnului decât când a fost confirmat de popor ca împărat. Nici Hristos Isus nu a putut domni peste Israel fără ca acesta să-L dorească cu adevărat ca împărat. Zedechia fusese IMPUS poporului de o putere străină. El practic nu era un veritabil uns al Domnului și nu avea nici o autoritate spirituală. Or tocmai autoritatea spirituală a tronului lui David făcea această dinastie mai glorioasă decât orice altă dinastie de pe pământ. Fără această autoritate spirituală, marea vie roditoare devenea doar o vie uscată în pustie. Dacă cei din robie sperau că Zedechia va fi un nou Ezechia, se înșelau. Această profecie e rostită cel mai probabil după rostirea celei din cap.17 și deci, după ce Zedechia s-a răsculat față de Nebucadnețar. Când s-a răsculat Zedechia a avut atât raționamente politice cât și raționamente teologice. Raționamentul politic însemna alianța cu Egiptul. Raționamentul teologic ținea de gloria și autoritatea dinastiei davidice, de ajutorul dat de Domnul în trecut regilor lui David. Și Ezechia, salvat de Dumnezeu de oștile Asiriei, era un exemplu real pentru Zedechia. Poate că și asemănarea de nume dintre cei doi a făcut să apară speranța că Dumnezeu va interveni din nou cu o minune ca aceea care a distrus oștile lui Sanherib. Această așteptare este confirmată cu precizie de cartea Ieremia:

Capitolul 21

1. Cuvântul spus lui Ieremia din partea Domnului, când i-a trimis împăratul Zedechia pe Pașhur, fiul lui Malchia, și pe Țefania, fiul lui Maaseia, preotul, ca să-i zică:

2. „**Întreabă pe Domnul pentru noi**; căci Nebucadnețar, împăratul Babilonului, este în război cu noi!

Poate că Domnul va face pentru noi vreuna din minunile Lui, ca să-l depărteze de la noi.”

Această speranță deșartă a apărut și în inima celor din exil. De aceea e nevoie ca prin profetiile din capitolele 17 și 19, Ezechiel să spulbere din mintea celor din robie credința falsă că răscoala lui Zedechia va fi sprijinită cu succes și va duce la eliberarea Ierusalimului de sub jugul babilonian. În capitolul 17 se precizează clar că alianța cu Egiptul nu-i va folosi lui Zedechia și că rebeliunea sa

este o neascultare de Domnul, care va fi pedepsită de El Însuși. Cap.19 aduce o nouă nuanță. Ea ne deschide ochii să înțelegem adevăratul statut al lui Zedechia care nu era un urmaș legitim al tronului davidic și nu avea autoritatea spirituală a Unsului Domnului. Fără această autoritate nu putea face nimic. Căci lucrurile trebuie schimbate mai întâi sus, în sfatul străjerilor, pentru ca apoi să poată fi schimbate jos, pe pământ. Inițiativele politice ale lui Zedechia erau sortite pieirii. El nu putea repeta faptele de vitejie ale tatălui său, Ezechia, care era un urmaș legitim la tron și se putea bucura de autoritatea spirituală a Unsului Domnului. Ne aducem aminte că atunci când am studiat chemarea lui Ezechiel în lucrare am insistat asupra importanței și semnificației autorității spirituale. Dacă Ezechiel se ducea de capul lui în lucrare, rostind exact aceleași mesaje profetice, nu ar fi avut nici cel mai mic impact. De asemenea, nici Dumnezeu nu l-ar fi protejat și poate ar fi fost omorât de popor sau umilit puternic de lumile spirituale asemenea fiilor lui Sceva. Fără autoritate spirituală, orice inițiativă omenească e sortită eșecului și are, de regulă, consecințe tragice pentru cel ce ia inițiativa, dar și pentru cei din jur. De aceea e atât de important să respectăm sferile legitime de autoritate spirituală și granițele trasate de Domnul slujirii sau lucrării noastre. Versetul 14 confirmă din nou că Zedechia nu avea autoritate de cârmuitor:

- Din mlădițele ei a ieșit foc și i-a mâncat roada; așa că **nu mai are ramuri tari, bune pentru un toiag de cârmuitor.**

Este interesantă și expresia: *din mlădițele ei a ieșit foc și i-a mâncat roada*. Decăderea casei davidice nu a fost cauzată de puteri străine, ci de greșelile fiilor lui David. Alegerile împăraților lui Iuda, adică a mlădiților din vie, au cauzat aducerea în ruine a casei regale. Astfel focul nu a venit de la un vultur din afara vie, ci din însăși mlădițele ei. Ultimele cuvinte ale capitolului ne aduc aminte că acesta nu consemnează doar decăderea casei davidice, ci jelește această realitate tragică: *Aceasta este o cântare de jale, și va sluji drept cântare de jale*. Această cântare de jale marchează înmormântarea casei davidice. Dar e ciudat că ritualul de înmormântare are loc când Zedechia era încă pe tron. Însă lipsit de orice autoritate spirituală, poziția sa politică nu avea nici o semnificație, de aceea cântarea de jale e cântată înainte de detronarea politică a lui Zedechia. Cântarea de jale oglindește durerea din inima profetului și din inima lui Dumnezeu cu privire la decăderea

spirituală a casei lui David. Decăderea ei politică nu făcea decât să reflecte în plan vizibil decăderea ei din planul nevăzut al autorității spirituale. Era dinastia care putea schimba destinul lui Israel și destinul lumii, era dinastia care putea grăbi venirea lui Mesia. Dar ea decade din drepturi înainte de pedepsirea lui Zedechia. Dar când este ea reșezată în drepturi? După întoarcerea din robie, este această casă reșezată în drepturi. Zaharia cap.4 ne dă o veste bună în acest sens:

Capitolul 4

1. Îngerul care vorbea cu mine s-a întors și m-a trezit ca pe un om pe care-l trezești din somnul lui.
2. El m-a întrebat: „Ce vezi?” Eu am răspuns: „M-am uitat, și iată că este un sfeșnic cu totul de aur, și deasupra lui, un vas cu untdelemn, și pe el, șapte candelice cu șapte țevi pentru candelicele care sunt în vârful sfeșnicului.
3. Și lângă el sunt **doi măslini, unul la dreapta vasului, și altul, la stânga lui.**”
4. Și, luând iarăși cuvântul, am zis îngerului care vorbea cu mine: „Ce înseamnă lucrurile acestea, domnul meu?”
5. Îngerul care vorbea cu mine mi-a răspuns: „Nu știi ce înseamnă aceste lucruri?” Eu am zis: „Nu, domnul meu.”
6. Atunci el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: „Acesta este cuvântul Domnului **către Zorobabel** și sună astfel: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, **ci prin Duhul Meu** – zice Domnul oștirilor!
7. Cine ești tu, munte mare, **înaintea lui Zorobabel**? Te vei preface într-un loc șes. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: „Îndurare, îndurare cu ea!”
8. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:
9. „Măinile **lui Zorobabel** au întemeiat Casa aceasta și tot mâinile lui o vor isprăvi; și veți ști **că Domnul oștirilor M-a trimis la voi.**
10. Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe? Aceștia șapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. **Aceștia șapte sunt ochii Domnului care cutreieră tot pământul.**”
11. Eu am luat cuvântul și i-am zis: „Ce înseamnă **acești doi măslini** la dreapta sfeșnicului și la stânga lui?”
12. Am luat a doua oară cuvântul și i-am zis: „Ce înseamnă **cele două ramuri de măslin care sunt lângă cele două țevi de aur prin care curge uleiul auriu din el?**”

13. El mi-a răspuns: „Nu știi ce înseamnă?” Eu am zis: „Nu, domnul meu.” Și el a zis:

14. „Aceștia **sunt cei doi unși** care stau înaintea Domnului întregului pământ.”

În lumina lui Ezechiel cap.19, Zaharia cap.3-4 capătă o importanță și semnificație covârșitoare, căci prin aceste două capitole se confirmă autoritatea spirituală, în locurile cerești, ale lui Iosua și Zorobabel. Lui Iosua i se confirmă autoritatea spirituală de Mare Preot și lui Zorobabel cea de împărat. Or Templul nu era încă finalizat, iar Zorobabel era doar un prinț regal, un dregător local supus împăratului Cir. Dar aici este paradoxul. Măcar că încă nu aveau pe pământ autoritate religioasă și politică deplin, în sfera realității cerești cei doi se bucurau de recunoaștere. Măcar că Marele Preot nu avea un Templu unde să facă slujba, el era recunoscut ca Mare Preot al lui Israel de cer și de Dumnezeu Însuși. La fel, măcar că Zorobabel nu era un împărat liber și nici nu avea titulatura politică de rege al Ierusalimului, el era recunoscut ca rege al lui Iuda de cer. Deci autoritatea spirituală o precede pe cea pământească, istorică. David câștigă mai întâi autoritatea spirituală de împărat și apoi pe cea politică. După decăderea casei regale a lui David din vremea lui Ieremia și după distrugerea Templului, atât Iosua, cât și Zorobabel, se puteau întreba pe drept cuvânt dacă ei au vreo autoritate spirituală legitimă, dacă rolul lor este atât de important, dacă merită să își asume responsabilitatea rezidirii Templului. Se gândeau că poate obstacolele care au apărut și au dus la oprirea construcției veneau de la Dumnezeu tocmai pentru că ei nu aveau această autoritate spirituală. În cele din urmă, doar împăratul uns de Domnul putea rezidi Templul Domnului. Or Zorobabel semăna mult cu Zedechia, căci era un prinț vasal unei puteri străine. Oare la fel ca Zedechia, nu luase Zorobabel o inițiativă care-i depășea sfera legitimă de autoritate spirituală? Oare rezidirea Templului nu era ceva dincolo de atribuțiile lui? Deși cap.4 confirmă cât se poate de clar autoritatea spirituală a celor doi oameni, de-abia acum înțelegem rolul și importanța acestei profeții din Zaharia. Ce încurajare a primit Zorobabel prin această profeție. Ce importantă a fost ea și pentru urechile poporului. Cei doi nu erau doar urmașii Unșilor lui Israel. Ei erau recunoscuți de întregul cer ca cei doi unși legitimi ai lui Israel. Iată de ce mijlocirile lor, deciziile lor, acțiunile lor aveau un impact real, o importanță și responsabilitate covârșitoare. Iată de ce

trebuiau să persevereze în procesul zidirii Templului și iată de ce nu se puteau juca cu păcatul sau neascultarea. Ca unși ai Domnului, cu această imensă autoritate spirituală în mâini, deciziile lor marcau, fie în bine, fie în rău destinul lui Israel. Deciziile lor nu puteau rămâne neutre, fie operau o mare restaurare, fie o mare tragedie.

În Apocalipsa 11 se reia tema celor doi măslini:

Capitolul 11

1. Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: „Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el.
2. Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.
3. Voi da **celor doi martori ai mei să procească**, îmbrăcați în saci, o mie două sute șaiszeci de zile.
4. Aceștia sunt **cei doi măslini** și **cele două sfeșnice**, care stau înaintea Domnului pământului.
5. Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și, *dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta*.
6. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele prorociei lor; și au putere să prefacă apele în sânge și să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.
7. *Când își vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî.*
8. Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma” și „Egipt”, unde a fost răstignit și Domnul lor.
9. Și oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt.
10. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor înveseli de ei; și își vor trimite daruri unii altora, *pentru că acești doi proroci chinuseră pe locuitorii pământului*.
11. Dar, după cele trei zile și jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare, și o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut.
12. Și au auzit din cer un glas tare, care le zicea: „Suiți-vă aici!” și s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmașii lor i-au văzut.

Deci cei doi martori de la finalul istoriei răzvrătirii primesc o autoritate spirituală specială, asemănătoare cu cea a Marelui Preot și a Împăratului din Vechiul Testament. Asocierea lor cu cei doi măslini din Zaharia cap.4 ne poate sugera următoarele lucruri:

- Ei nu se duc de capul lor în această lucrare, ci sunt pregătiți și trimiși de Dumnezeu în mod direct, sunt împuterniciți cu o autoritate spirituală specială recunoscută de scaunul de domnie din ceruri și de lumile spirituale.
- Că sunt evrei și că mărturia lor, deși impactează și neamurile, e îndreptată în special asupra evreilor și Ierusalimului, care apare ca și loc unde vor sta întinse trupurile lor moarte.
- Că au o mărturie publică, vizibilă. Oamenii văd că sunt îmbrăcați în sac și cenușă, încearcă să le facă rău. Ei proorocesc 3,5 ani și de-abia la finalul celor 3,5 ani își sfârșesc proorocia.
- Ei primesc autoritate spirituală să proorocească, *să rostească un mesaj* către toate națiunile.
- Ei primesc autoritate spirituală *asupra Creației* pentru a lovi pământul cu orice urgie vor dori.
- Ei primesc autoritate spirituală *asupra propriei lor vieți* care este protejată în mod miraculos de Dumnezeu ca să-și poată sfârși mărturia.
- Mărturia lor este complexă, include semne și minuni, și durează 3,5 ani.
- Deși împlinesc o lucrare profetică împreună, ar avea două funcții diferite: unul dintre profeți ar avea *un profil de Mare Preot și Mijlocitor*, iar celălalt ar avea un profil de *Împărat, Conducător, Om de acțiune*. Primul ar duce bătăliile în mod special în ascuns, pe genunchi. Al doilea le-ar duce în mod special public, în confruntări

directe cu oamenii. Cei doi prooroci își recunosc funcțiile distincte și colaborează în mod armonios după modelul Moise-Aaron, Iosua-Zorobabel.

- În lucrarea celor doi se manifestă autoritatea spirituală a tuturor celor 3 funcții vetero-testamentare: prooroc, mare preot, împărat.
- Cei doi au lucrări asemănătoare cu ale lui Moise și Aaron, Ilie și Elisei, Ioan Botezătorul și Isus.
- Cei doi urmează pe scena națiunilor tiparul lucrării de 3,5 ani a Mântuitorului Însuși, amintindu-le neamurilor și lui Israel de Isus Hristos, și pregătind calea Domnului, adică revenirea lui Isus. După cum Ioan Botezătorul a pregătit prima arătare a lui Mesia, cei doi prooroci pregătesc a doua venire a lui Mesia. Dar ei nu pregătesc doar pe Israel, ci și neamurile pentru a doua venire a lui Hristos. Și mărturia lor va aduce rod. La finalul domniei lui Anticrist, o rămășiță a evreilor (vezi Zaharia 12), dar și o rămășiță a neamurilor (vezi Isaia 19) vor chema Numele Domnului. Astfel, când Hristos va reveni în slavă, va nimici pe toți păcătoșii de pe pământ, dar mai puțin această rămășiță a evreilor și a neamurilor care vor intra în mia de ani. Răpirea Bisericii o putem așeza la finalul celor 3,5 ani, după căderea Ierusalimului (Babilonului celui mare), dar înainte de căința finală a lui Israel. Astfel, întoarcerea rămășiței evreilor și a neamurilor la Dumnezeu ar avea loc după răpirea Bisericii. Astfel s-ar explica de ce evreii care se întorc la final la Hristos nu sunt răpiți și ei, și cum de vor fi și oameni dintre neamuri care vor intra în mia de ani. În scurta perioadă dintre răpire și arătarea în slavă a Mântuitorului, rămășița evreilor și o minoritate din unele popoare, se vor căi și vor striga către Domnul. Venirea Mântuitorului va aduce pedepsirea tuturor păcătoșilor de pe pământ, dar mântuire acestei minorități care va intra în mia de ani. Ei vor reprezenta rodul mărturiei celor doi prooroci.
- Mărturia celor doi prooroci e răspunsul lui Dumnezeu la discursul împărăției fiarei. Cei doi prooroci ar fi un răspuns la lucrarea fiarei și

a proorocului mincinos. Proorocul-Mare Preot (primul măslin) ar răspunde lucrării proorocului mincinos, iar Proorocul-Rege (al doilea măslin) ar răspunde lucrării împăratului reprezentat de Anticrist însuși.

Toate aceste lucruri ne arată cât de importantă este autoritatea spirituală în orice lucrare și că nu putem să ne ducem de capul nostru în toate bătăliile la care suntem provocați să participăm. Trebuie să întrebăm mereu pe Domnul dacă să ne suim sau nu la război atunci când primim o provocare. De asemenea, trebuie să respectăm limitele și granițele slujirii noastre și să ne implicăm doar în sferele legitime de slujire (Biserica locală, familia, preoția în locul în care Domnul ne-a așezat în societate). Ca oameni, ca locuitori ai acestui pământ avem dreptul la tot felul de planuri și inițiative (*tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea!*). Dar aceasta nu înseamnă că nu trebuie să ne rugăm constant pentru călăuzire pentru a deosebi inițiativele susținute de Cer de cele care nu au această susținere. Desigur că nu vom primi un răspuns direct și foarte clar de fiecare dată. Avem dreptul de a încerca, experimenta, explora. Uneori experiența și procesul acțiunii practice ne va arăta direcția pe care Dumnezeu vrea să o urmăm. Dumnezeu însă așteaptă să fim ascultători în toate lucrurile, în toate inițiativele și planurile să Îi cerem sfatul, călăuzirea și ajutorul. Căci nu putem despărți sacrul de profan. Orice inițiativă a creștinului trebuie luată în Numele Domnului și este deci 100% spirituală, fie că este vorba de pregătirea unei predici sau de zidirea unei case. Ambele inițiative au nevoie de sfințire, călăuzire și suport. Ambele inițiative implică o luptă spirituală, și se vor confrunta cu împotrivile demonilor care vor trebui călcate în picioare.

În mod evident capitolul 19 este o continuare a cap.17. În cap.17, visul lui Zedechia de a reda gloria Ierusalimului este analizat din perspectiva alianțelor politice și a promisiunilor mesianice. Alianțele politice nu îl vor ajuta pe Zedechia să redea Ierusalimului libertatea și slava, iar promisiunile mesianice despre gloria casei davidice le va împlini Însuși Dumnezeu, dar nu pe vremea lui Zedechia, ci mult mai târziu în istorie. În capitolul 19, visul lui Zedechia este analizat din perspectiva apartenenței sale la casa regală davidică. Șocul din cap.19 este că Domnul nu îl vede pe Zedechia un urmaș legitim și cu autoritate spirituală reală pe

tronul lui David. Casa regală a lui David se stinge, din perspectiva cerului, odată cu finalul domniei lui Ioachin. Cap.19 este o cântare de jale pentru decăderea casei davidice și lipsa unui urmaș legitim pe tronul lui David. Deși Zedechia este încă pe tron, cântarea deja jelește întreruperea în istorie a liniei regale davidice. Spre deosebire de cap.17, aici nu mai este evidențiată speranța mesianică a renașterii casei regale davidice. Cap.19 nu mai privește spre viitor, ci doar spre prezentul istoric al lui Zedechia. Ambele capitole sunt menite să stăvilească visele irealiste ale lui Zedechia și ale unora din popor, că el ar putea fi un Ezechia. Zedechia s-a născut într-un alt context istoric și nici măcar nu are autoritatea spirituală de Uns al Domnului. Tot ce poate face el este să evite distrugerea totală a Ierusalimului respectând legământul cu împăratul Babilonului. El trebuie să accepte perioada istorică în care s-a născut și limitele destinului său. Dar de ce cap.18 este plasat între cap.17 și 19? Ce legătură este între cap.18 și cap.17 și 19? O temă comună este legătura dintre generații. Ea este prezentă în toate cele 3 capitole. Dar această temă nu este nouă, ci este în mod special accentuată în cap.16. Deducem că aceste trei capitole (17-19) sunt de fapt explicații necesare după rostirea amețitorului discurs din cap.16. Rostirea cap.16, fundamentat pe legătura între generații, a născut două curente de gândire în poporul Israel. La o extremă era curentul idealist care-l avea în centru pe Zedechia și susținătorii săi. În pofida tragediei istorice a Ierusalimului în cap.16, el credea că poate schimba cursul istoriei și destinul Ierusalimului. El nu ținea cont de trecut și influența acestuia asupra prezentului și viitorului. Zedechia era cel care credea că poate schimba totul, că istoria începe odată cu el, că poate sfida trecutul Ierusalimului și că el putea da un alt curs căderii istorice în gol a cetății. La această extremă idealistă, Dumnezeu răspunde prin cap.17 și 19. Cealaltă extremă de gândire e reprezentată de curentul fatalist. Cap.16 generează nu doar extrema idealistă, ci și cea fatalistă. Omul are tendința să meargă din extremă în extremă. Întâi se plasează în extrema idealistă: *putem schimba totul!* Când acest vis e spulberat, atunci apare dezamăgirea care împinge ființa umană către cealaltă extremă: *Nu putem schimba nimic! Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au sterpezit dinții.* Astfel, cap.18 este plasat între cap.17 și 19 tocmai pentru a echilibra discursul profetic, și pentru a preveni balansul dintr-o extremă în alta. Capitolele 17-19 formează un discurs coerent, dar și necesar după rostirea cap.16. Cap.16 e un discurs dificil și amețitor. El poate naște atât extrema

idealistă, cât și pe cea fatalistă. Cap.17-19 aduc echilibru denunțând ambele extreme. Nu este loc de idealism. Trecutul contează. Rolul nostru este limitat și pre-determinat de perioada istorică în care ne naștem, mai exact de faza neascultării lui Israel în care trăim. Și Ieremia a visat să fie un mijlocitor ca Moise, dar trăia într-o perioadă istorică diferită. Și David a visat să zidească Domnului un Templu, dar zidirea Templului era programată pentru o altă fază istorică din evoluția lui Israel. Mulți profeți au sperat să prindă vremurile lui Mesia, dar ei s-au născut în perioada pregătirii venirii Lui. Și ucenicii au dorit să vadă inaugurarea miei de ani, dar ei s-au născut în perioada în care Israel a respins pe Mesia. Și exemplele pot continua. Adevărul este că suntem mici și nu putem schimba foarte mult destinul istoriei. Istoria are un curs al ei determinat de credincioșia sau necredincioșia lui Israel ca națiune, respectiv de ascultarea sau neascultarea celorlalte popoare. Direcția majoră a istoriei nu poate fi schimbată de acțiunea unui om, oricât de neprihănit sau credincios ar fi el. Marele apostol Pavel nu a putut schimba realitatea împietririi inimii lui Israel. De aceea nu este loc pentru idealism sau pentru mitul: prin credința mea pot schimba destinul istoriei. Rolul nostru e limitat de perioada istorică în care trăim, și nu cursul istoriei e limitat de necredința noastră. Și atunci ce vom face? Vom merge spre cealaltă extremă: *oricum nu putem schimba nimic, oricum istoria are cursul ei, ce rost mai are să mă sfințesc?* Capitolul 18 vine să echilibreze tabloul. Miza destinului nostru istoric este în primul rând mântuirea sufletului nostru. Istoria are cursul ei. Planul lui Dumnezeu este desăvârșit. Urmează un curs care ține de factori complexi, care sunt dincolo de noi, dincolo de sfera noastră de influență sau înțelegere. Istoria își va urma cursul cu sau fără noi, după planul desăvârșit al lui Dumnezeu. Marea întrebare este ce se va întâmpla cu noi? Ne vom bucura de roadele acestui plan sau acest plan ne va aduce condamnarea și judecata eternă? Sufletul va fi sau nu mântuit în dinamica acestui plan. Și aici PUTEM schimba ceva. Aici putem schimba totul. Indiferent de istoria de necredință de mii de ani a Ierusalimului, un locuitor din Ierusalim putea să-și mântuiască sufletul prin ascultarea sa. După Ezechiel 16, cei din Ierusalim se puteau gândi: *Ce șansă mai avem? Oricum întreaga cetate e condamnată la pieire din pricina păcatului părinților!* Destinul cetății nu trebuia însă confundat cu destinul individual al locuitorilor ei. Aici aceștia puteau schimba totul: de la drumul spre pierzare puteau merge către drumul spre mântuire. Deci miza majoră a

călătoriei noastre pe acest pământ nu este influențarea destinului istoriei, ci obținerea mântuirii sufletului nostru. Și dacă privim cu onestitate în Evangheliile și epistolele noului testament îndemnul major adresat oamenilor este să creadă în Hristos Isus până la capăt pentru a-și mântui sufletul. Credinciosul nu este chemat să schimbe societatea, istoria și nici măcar cetatea în care trăiește. Prima sa responsabilitate este să fie credincios până la capăt pentru mântuirea sufletului său. Dar doar atât? Ezechiel 18 mai adaugă o nuanță: *poți fi un model pentru alții*. Adică, prin exemplul tău poți genera mântuire în cei din jurul tău. Nu că în mod obligatoriu îi vei mântui, dar că există această șansă și poate unii din jurul tău vor urma exemplul tău și vor alege și ei calea care duce la mântuire. Nu este puțin lucru ca prin mărturia ta să chemi spre mântuire câteva suflete eterne atât de valoroase în ochii Cerului. Această nuanță e confirmată și dezvoltată de Noul Testament, prin credințioșia noastră devenim vase ale vieții în trupul lui Hristos și o bună mărturie pentru cei din întuneric. Nu ni se vorbește despre mari treziri spirituale pe care le vom genera, ci că prin credințioșia noastră vom deveni vase ale mântuirii în biserica locală și în preoția noastră. Noul Testament mai aduce o nuanță: răsplătirea diferențiată în ceruri. Toți cei ce cred în Hristos vor fi mântuiți, dar răsplata va fi diferențiată în raport cu disponibilitatea credinței fiecăruia. Cei care au crezut mai mult, mai consecvent, mai profund, vor primi o răsplată mai mare. Cei care au ezitat adesea în actul credinței, vor primi o răsplată mai mică. Restul Vechiului și Noului Testament aduc și alte nuanțe cu privire la rolul și impactul credinciosului în lume. Cursul istoriei nu poate fi schimbat de un singur credincios, dar el urmează direcția dorită de Dumnezeu prin însumarea puținului făcut de toți credincioșii. Discutam în cap.10 că Biserica este un Templu viu în care Duhul lui Dumnezeu poate locui pe pământ și lucra cu putere în direcția dorită de Domnul. Fără acest Templu, Duhul nu ar putea lucra cu putere în istoria popoarelor, și nu ar putea direcționa istoria către împlinirea planului divin. Un credincios este un punct într-un tablou. Punctul nu poate concura cu întregul tabloului care chiar s-ar putea lipsi de el. Și totuși tabloul este format din însumarea tuturor punctelor. Dacă nu ar exista aceste puncte, nu ar exista nici tabloul. Și mai este o ultimă nuanță. În perioade cheie ale istoriei, pot exista funcții speciale date unor oameni, al căror credințioșie chiar dacă nu va putea schimba cursul istoriei, va marca și influența foarte mult acest curs. Ne aducem aminte de

rolul primit de Moise, David, sau Pavel. Pavel nu a putut schimba traseul necredincioșiei lui Israel, dar a întregit revelația lui Dumnezeu și a pus temelia Bisericii marcând destinul omenirii până la revenirea lui Hristos. Pavel însă nu a creat această funcție. Această funcție a devenit necesară din pricina perioadei istorice în care el trăia. Și el a fost chemat de Domnul în această funcție. Privind la istoria lui Israel și la istoria Bisericii, ne dăm seama că aceste funcții sunt rare, sunt foarte puține. Din milioanele de credincioși doar foarte puțini au avut parte de o lucrare specială. Vorbim cred că de un procent mai mic de 0.01%. Aceste funcții speciale au trasat pe tabloul istoriei linii cheie. Nu au fost doar puncte. Au trasat linii cheie din tablou. Restul credincioșilor, adică noi toți, suntem chemați doar să fim puncte smerite în acest tablou măreț în care trebuie să strălucească doar Domnul. De ce ei au fost aleși să fie linii și noi să fim doar puncte? Am răspuns la această întrebare cu alte ocazii. Dumnezeu a făcut o alegere suverană și a premeditat aceste DIFERENȚE șocante de destin spre vindecarea atât *a punctelor* cât și *a liniilor*. Și Dumnezeu menține această diferențiere supărătoare până când vom pricepe că tabloul nu este făcut nici pentru înălțarea liniilor și nici pentru înălțarea punctelor. Tabloul este un autoportret și Îl înalță doar pe Dumnezeu, doar pe Singurul care poate fi înălțat, pe Cel care este totul în toți, fie ei linii sau puncte. Suntem chemați la echilibru. Să evităm atât extrema idealistă cât și cea fatalistă. Atenție căci mai întâi suntem atrași către idealism pentru ca dezamăgirea adusă de realitate să ne conducă spre fatalism. Credem inițial că prin puterea Evangheliei putem trăi efectiv ca Hristos, genera mari treziri spirituale, să schimbăm societatea, să dezpietrim pe Israel, să generăm revenirea Domnului. Dacă suntem onești, atât revelația, cât și realitatea dură a experiențelor de sub soare, vor distruge toate aceste mituri. Și atunci ce vom face? Vom merge spre extrema fatalistă? Nu, ci vom spune: nu vom putea trăi ca Hristos, dar vom putea crește în rodirea noastră lent, dar consistent, și fiecare milimetru de rod e o mare bucurie și slavă pentru Creator! Nu vom putea genera treziri spirituale, dar prin mărturia noastră câteva suflete se vor întoarce la Domnul, și întoarcerea unui singur păcătos e o așa mare bucurie pentru Tatăl ceresc. Nu vom putea schimba societatea, dar prin moralitatea noastră, rugăciunile noastre și deciziile noastre vom putea aduce o influență în bine în ea și va fi o frână reală în fața înmulțirii răului. Nu vom putea genera revenirea Domnului, dar vom fi parte a aceluia Templu tăcut prin care Duhul va putea

continua operarea inimii lui Israel. Bucuria Tatălui pentru noi nu este condiționată de mărimea lucrării noastre, ci de credincioșia noastră. La fel și răsplătirea noastră eternă care este tot El! Deci dacă trăim cu adevărat pentru El, nu trebuie să fim linii în tablou pentru a fi motivați să ne dăm toate silințele. Fie că suntem puncte, fie că suntem linii, vom da totul în actul credinței pentru că Îl iubim pe El, pentru că învățăm să trăim pentru El și nu pentru noi înșine. Poate e timpul să renunțăm la idealism fără a plonja în fatalism. Idealismul și fatalismul ne influențează și așteptările noastre cu privire la viața de sub soare. Visăm la o viață ca în povești, ca în basme, cu eroi și minuni, cu Feți-Frumoși și Iliene-Cosânziene? Și când ne dăm seama ca viața nu este ca în basme, o vom percepe doar ca pe un mare coșmar? Sau vom putea să vedem viața așa cum este ea, cu urcușurile și coborâșurile ei, cu strâmbătățile, dar și cu bucuriile ei? Cu rutina ei, dar și cu surprizele ei, cu banalitatea și deșertăciunea ei, dar și cu minunile ei?